

Maksimalpris, undtages fra Forhøjelsen, eller saaledes, at Staten yder et særligt Tilskud, som svarer nogenlunde til Takstforhøjelsen. Jeg forstaar godt, at det har sin store Vanskelighed at give saadanne Dispensationer eller at give Tilskud til Afholdelse af Fragtudgifterne, thi det er netop mange af de Varer, der er Maksimalpris paa, som i overvejende Grad lægger Beslag paa Statsbanernes Godstransport, og Resultatet vil da nemt blive, at Statsbanerne ikke faar den Indtægt af Godstaksterne, som er paaregnet her, nemlig 6½ Mill. Kr. Jeg tillader mig dog at spørge den højtærede Minister, om man ikke kunde fritage disse Varer, som der er Maksimalpris paa, for Forhøjelsen eller yde et Tilskud til Transportudgifterne. Af saadanne Varer skal jeg nævne Mælk og Fisk. Maa jeg i denne Forbindelse tilføje, at det paastaas fra Sider, som anser sig for velunderrettede, at naar Fiskerne er lidt vrangvillige til at forsende Fisk fra deres Hjemegn enten her til Byen eller til andre store Byer, beror det paa, at Fiskerne selv skal betale Transporten, idet de skal holde sig strengt til den fastsatte Maksimalpris og ikke maa lægge den Transportudgift, de har ved Varens Forsendelse, paa Varens Pris.

Jeg er blevet anmodet om at forespørge Trafikministeren, om det ikke lod sig gøre at undlade at forhøje 3die Klases-Taksterne for Folk, der bor i de af Byggeforeninger opførte Kvarterer og villa-bebyggede Egne i Nærheden af de store Byer. Man paastaar, at der har fundet en procentvis meget stor Forhøjelse Sted paa disse Billetpriiser, og da en hel Del af de Folk, som i den sidste Snæs Aar har skaffet sig et lille Hus i Nærheden af en større By, dels for at kunne faa frisk Luft, dels for at pleje deres Interesser for Havebrug, ikke kan regnes til de velhavende eller til de bemidlede, kunde der maaske være Grund til at tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse. Ligeledes vil jeg henlede Ministerens Opmærksomhed paa den frie Udkørsel af Ilgods. Medens Modtageren af Fragtgods selv maa sørge for dettes Hjemkørsel, besørger Statsbanerne jo Ilgodset. Den dermed forbundne Udgift er vist meget stor; jeg har hørt Tale om, at den skulde være henimod 70 000 Kr. aarlig for Distriktet her.

Saa er der en Ting, jeg i Lighed med foregaaende Talere ikke kan undlade at komme ind paa, dog ganske kort. Der er fremsat mange Klager, ikke mindst i indeværende Sommer, over den

slette Personbefordring paa Statsbanerne. Den er jo, som alle ved, en Følge af Indskrænkningen i Togantallet, men det forekommer mig, at der maatte kunne gøres noget for at forbedre Forholdene. Selv har jeg kun haft Lejlighed til at rejse enkelte Gange og over kortere Strækninger, og saa gaar det jo an at staa op et Par Mil eller tre, men for ældre Folk, der skal rejse længere Strækninger — jeg kender Folk, der har maattet staa op herfra Byen til Store Bælts-Færgen og derefter gennem Fyn og Sydjylland indtil Horsens —, er det lige drøjt nok. Skulde det ikke være muligt, at der kunde skaffes Siddepladser i de store Gennemgangsvogne ved, at et Antal smaa Klapstole blev stillet til Disposition for det rejsende Publikum, som maaske saa kunde skiftes til at benytte dem. Nu ved jeg godt, at Publikum ikke er saa hensynsfuldt, særlig ikke det rejsende Publikum. Det har vi erfaret efter Indførelsen af Bestemmelsen om, at Pladserne ikke kunde belægges, saaledes at naar en rejsende rejste sig, kunde en hvilken som helst af de medrejsende besætte Pladsen uden Hensyn til, om den vedkommende har et nok saa nødvendigt Ærinde, og uden Hensyn til, hvor langt han skulde. Denne Bestemmelse er blevet forandret, og det er jeg meget glad for, thi det forekommer mig, at den har givet Anledning til, at der har udviklet sig en vis Brutalitet og Raahed hos de rejsende, som man ikke kan være glad ved.

Med disse Bemærkninger skal jeg henstille, at man i det kommende Udvalg tager Lovforslaget op til velvillig Behandling, og jeg skal tilføje, at det vilde glæde mig, om de Henstillinger, jeg her har gjort, kunde komme under Overvejelse og vinde Tilslutning.

Gunnar Fog-Petersen: De ærede foregaaende Talere har været inde paa Betragtninger over, hvorvidt man burde tilstræbe saadanne Indtægter for Statsbanerne, at deres Drift og Anlæg kunde forrente sig. Jeg tror, at det vilde være urimeligt at forlange, at Driften skulde forrente Anlægget. Thi hvis man stillede dette Krav, maatte man kun anlægge saadanne Statsbaner, som man mente kunde forrente sig fuldt ud. Men man har andre Hensyn at tage ved Anlæg af Baner. Mange Statsbaner, ogsaa her i Landet, er anlagte med det Formaal for Øje at op-hjælpe en Egn, skaffe en By Forbindelse med en Havn og ikke direkte med det Formaal for Øje at tilvejebringe Forrent-